

Evropa ve válce?

(červenec 2016)

Nejde o šíření poplašné zprávy a vyvolávání napětí a strachu. Ale je potřeba si uvědomit, že se Evropa za poslední čtvrtstoletí změnila, a vědět, že všechno už tady jednou bylo.

Uprchlíká krize ohrozila bezpečnostní situaci v Evropě. Ohrozila nejen evropské hranice a evropské občany, ale začíná destabilizovat také vnitřní evropský politický a ekonomický systém. O popelce kultury a kulturní sféře, kde páchá nezvratné škody multikulturalismus, ani nemluvě.

Situace houstne. Proud migrantů z východu a z jihu neustává. Díky Turecku, které vytvořilo s pomocí peněz Evropské unie záchytnou síť a určitou zeď, zeslábl příliv migrantů z východu, ale z jihu přijíždějí další a další Afričané. Většinou chudí, často nevzdělaní ekonomičtí migranti, mluvící arabsky a vyznávající islám, chtějí žít v evropském ráji. Jejich proudy směřují proto do západní Evropy, do nejbohatších zemí Unie, do Německa, Francie a Velké Británie. Jaké jsou příčiny jejich migrace? Podle nizozemského kulturního antropologa P. Muldera je migrace kombinací dvou faktorů: faktoru přitahujícího (*pull-factors*, což jsou výdobytky civilizačně vyspělých a bohatých zemí, a faktoru vytlačujícího (*push-factors*), což je válka, chudoba, hladomor, ekologické havárie a jiné katastrofy.¹

Červenec je ve znamení dalších teroristických útoků. Kolik jich už bylo a kolik jich ještě bude? Islámští teroristé masakrují občany Evropské unie, kde se jim zamane, a to nepočítáme útoky islamistů v ostatních částech světa. Bezpečnostní síly, policie a armáda, nestíhají a selhávají. Trpí teď především Belgie, Německo a Francie. Kdy dojde na další země? Naposledy při teroristickém atentátu na promenádě v Nice zavařili Francii její „občané“, původem z jejího koloniálního afrického Tunisu (bývalé koloniální panství je také jednou z příčin migrace do Evropy, zejména do bývalých mateřských zemí). Morem pro Evropu a její občany se stávají tzv. „osamělí vlci“ – zfanatizovaní islámští jednotlivci, bezpochyby napojení nějakým způsobem na IS a podobné organizace a pocházející z různých asijských (případně afrických) etnik, kteří likvidují větší či menší skupiny Evropanů (občas i soukmenovce, kteří se přiletou). Z řad Afgánců, Íránců a Syřanů se rekrutovali islámští teroristé v nákupním centru v Mnichově, v bavorském regionálním vlaku do Würzburgu, v Reutlingenu a na hudebním koncertu v Ansbachu. Jejich „vrcholným číslem“ bylo podřezání starého katolického kněze v normanském kostele Saint-Etienne-du-Rouvray, v důsledku čehož francouzský prezident François Hollande zrušil návštěvu České republiky. Tak jsme v Evropě důležití; k velmoci by si to ani za těchto okolností nedovolil!

Islámští atentátníci a teroristé jsou mladí, frustrovaní občané západní Evropy, Francie nebo Německa, orientálního původu a většinou jde o imigranty (či reimigranty) a neúspěšné žadatele o azyl tamtéž. Jsou flexibilní a jejich potencionální oběti jsou bezbranné. Pro teroristický Islámský stát a podobné

¹ P. Mulder, *Migrace: zločin nebo naděje na lepší budoucnost?* In: <http://sedmagenerace.cz/1999/9mulder1.htm>.

militantní islámské organizace je tento způsob boje velmi efektivní, levný a účinný: malé ztráty pro islamisty a značné ztráty pro Evropu. Největším problémem těchto útoků je jejich nepředvídatelnost. Zradikalizovaný a zfanatizovaný útočník, často psychicky vyšinutý, může zaútočit kdekoliv, kdykoliv a čímkoliv. Není většinou podchycen v žádných databázích tajných služeb či policie; pokud podchycen byl, přijde se na to pozdě. A to si bruselští euroúředníci dovolují požadovat po evropských občanech, aby se odzbrojili!

Velká Británie se vůlí většiny svých občanů (brexit) rozhodla pod náporom všech dosavadních evropských pohrom z nefunkčního cirkusu, zvaného Evropská unie, vystoupit. Po odstoupení Davida Camerona z čela britské vlády nastoupila na jeho post „železná lady“ č. 2 Therese May(ová), bývalá ministryně vnitra. Britskou zahraniční politiku nově povede potomek ruských přistěhovalců a bývalý londýnský starosta Boris Johnson, stoupenec a propagátor brexitu.

S Ruskem vede Evropská unie prostřednictvím politické ekvilibristiky a ekonomických sankcí studenou válku. *Nihil novi sub sole*, nic nového pod sluncem, už tu také byla. Dlouhá léta mezi Západem a Východem Evropy či mezi USA a Kubou.

Na scéně se objevuje staronový faktor. Místo zvolené demokratické moci přebírají politickou moc vojenská uskupení. Zdá se, že ozbrojené vojenské puče jako nedávný, zmařený v Istanbulu a Ankaře, v Turecku, členu NATO, mají v politice své místo. *Cui bono?* Komu vojenský puč posloužil? Pučisté byly poraženi a nastaly čistky v nejvyšších patrech turecké státní správy, ve vojenské, soudní a školské sféře. Trest smrti, který navrhl prezident Recep T. Erdogan pro pochytané a zajaté pučisty, je však neslučitelný s členstvím v Evropské unii, jehož je Turecko horkým kandidátem. Matka Evropy Angela Merkl(ová), k níž se imigranti začali chovat jako nevlastní zlobivé děti, si chce přijetím Turecka do EU vykoupit tureckou loajalitu stran uprchlíků. Erdogan svým návrhem trestu smrti zavařil jak Evropě, tak USA – ostatně také čeští občané změnili pod vlivem teroristické agrese v Evropě své mínění a podle statistických údajů ČSÚ bylo v červenci 2016 80% obyvatel pro obnovení trestu smrti. Je absurdní, aby nestabilní Turecko, země, ležící větší částí svého území v Asii, bylo součástí EU. Dost na tom, že už je v NATO. Politická kultura se směrem k východu mění, korektnost nekorektnost. Asie je holt Asie.

Rozšiřující se moci a vlivu vojenské organizace NATO pod egidou USA směrem na východ, do oblastí politického, ekonomického a vojenského zájmu Ruska, které se tím cítí ohroženo, se logicky tato země začala bránit. Ač měl její vládce, ruský bohatýr Vladimir Putin, konflikt s tureckým, demokraticky zvoleným prezidentem-pašou Erdoganem kvůli Turky sestřelenému ruského bombardéru v listopadu 2015, zdá se, že po jeho omluvě se napjaté rusko-turecké vztahy trochu uvolnily. První muž Ruska má dlouhé prsty..., což mnozí lídři evropské politiky často nechápou a velmocenskou pozici Ruska ignorují.

Radikalizuje se také evropská pravice. Zatím víceméně jen verbálně, i když jejich veřejná slovní vystoupení nabývají na razanci a fyzická vystoupení je často následují. Není divu, že evropským pravicovým lídrům a jejich stoupenecům dochází trpělivost, když to všude vypadá, jak vypadá. Vodou na

jejich mlýn je nejen islámský terorismus, proti němuž je stávající vedení Evropské unie bezmocné a neschopné chránit své občany, ale také průvodní jev přílivu migrantů, a to zvyšující se kriminalita („zločinci všech zemí, spojte se“). Doplatily na ni při oslavách Silvestra 2015 německé dívky v Kolíně nad Rýnem a násilí okusila i matka s třemi dcerami v letovisku v Garde-Colombe na jihu Francie. Neměly se chovat vyzývavě, výstředně a měly se zahalit od hlavy až k patě. Jiná země, jiný mrav, ale vnucovat jejich oděvní kulturu, náboženství, zvyky a právo si nenecháme! To ať se oni, chtějí-li žít v Evropě, přizpůsobí a dodržují evropské normy a zákony!

Dnešní masová migrace, která postihla Evropu a která připomíná velké stěhování národů z Asie do Evropy ve 4.–7. století, je jiná než předchozí migrace jednotlivců a rodinných klanů. Ti se většinou – jako Turci v Německu, dokázali integrovat, protože chtěli pracovat, vydělávat a ne jenom parazitovat na sociálních systémech bohatých evropských zemí, jak se děje nyní. Šlo navíc tehdy o nábožensky vlašné stoupence či vyznavače islámu. Problémy nastaly, pokud imigranti nenašli odpovídající práci (při nulovém vzdělání některých to šlo dost těžko), špatně se integrovali do majoritní společnosti té které země a jejich děti, tj. druhá generace imigrantů, se tak dostala na okraj společnosti. To je pak cílová skupina islamistických manipulátorů, která je svolná k náboženské radikalizaci a ochotná zapojit se do teroristických islamistických skupin. Být příslušníkem islamistické buňky či Islámského státu a praktikovat terorismus je pro náboženské fanatiky, kteří většinou končí při teroristických útocích a atentátech smrtí, nejrychlejší cestou do jejich vysněného ráje plného luxusu. Ten mají ostatně někteří bohatí stoupenci islámu už na zemi.

S vojenskými silami Islámského státu, s bojovníky *džihádu*, válčí dnes nejen USA, Evropa a Rusko, ale také některé asijské země, zejména ty, které IS bezprostředně ohrozil. Válečným polem se stala Asie, Afrika i Evropa a Amerika. Svým rozsahem jde v podstatě o válku světovou.

Je však s podivem, kolik bojeschopných a zdatných mužů z inkriminovaných oblastí migrovalo před válkou do Evropy. Své ženy většinou nechali doma. Jedna žena pro ně nic neznamená. Jsem-li muslim a mám-li na to, pořídím se třeba čtyři. Pojmy země a vlast nemají zřejmě pro islámské muže takový význam jako pro Evropana, když nejsou schopni se zapojit do armádních složek a jako vojáci bojovat za svobodu a nezávislost své země, bojovat proti militantnímu a zrůdnému pojetí islámu, který ničí nebo již zničil vše, i se staletými či tisíciletými historickými památkami, chráněnými UNESCO, a způsobil tak nenapravitelné škody. Ať si za nás bojují jiní, stejně tady mají své politické a ekonomické – ty především, zájmy. My se zatím přidáme k IS nebo to v klidu v Evropě přečkáme, „obstaráme“ vaše ženy a dcery a až to tam „u nás“ vybojujete, uklidíte a bude vše v normálu, tak se tam vrátíme, pokud se nám v Evropě přestane líbit.

Koncem středověku se islám dostal s Turky až do střední Evropy, ale naštěstí chrabří polský katolický král Jan III. Sobieski zastavil invazi Turků v září roku 1683 v bitvě u Vídně pod Kahlenberkem. Pak už postupně Turci ztráceli v Evropě své pozice, až je udatný ruský pravoslavný car Alexandr II. vyhnal v druhé polovině 19. století z Balkánu. Evropa tak byla kromě enklávy

v Bosně, v Albánii a v evropské části Turecka v podstatě zbavena islámu. Střední a východní katolická a pravoslavná Evropa, včetně Ruska, se proti islámu nakonec spojila, ač předtím nechala západní katolická Veličenstva v roce 1453 padnout do tureckých rukou tehdejší světovou mocnost, křesťanskou heteroetnickou a multikulturní byzantskou říši, která byla bariérou proti osmanským Turkům a islámu. To byl ale středověk!

„Historie si libuje v ironii, zamíchává karty osudu lidí, idejí a hnutí svérázným způsobem, patrně spíš k vlastní potěše než k zmoudření lidského rodu.“² Jedno poučení však z historie plyne: multietnické a multikulturní útvary (egyptská, chetitská, (novo)babylónská, perská, řecká, římská, sásánovská (iránská), hunská, avarská, byzantská, osmanská říše, ruské carství či podobná společenství) neexistovaly věčně.

Evropa snad už zažila všechno a vše už tu bylo vyzkoušeno: monarchie (císařství, carství, království, velkoknížectví, knížectví), levé a pravé diktatury, revoluci i kontrarevoluci, hospodářskou prosperitu i krizi, fašismus i socialismus (komunismus), územní, národnostní i sociální spory, politický idealismus i cynismus, parlamentní demokracii, agresi, cizí intervenci i okupaci a mír i válku; měla také své císaře a cary, krále, velkoknížata, knížata a prezidenty, své generály, maršály a admirály i šílené, choromyslné a spásu hlásající vůdce.³

A kam jsme to dopracovali my, Evropané 3. tisíciletí, se svou demokracií a pluralitními názory, s nekonečnou tolerancí a politickou korektností, s humanismem a sociální spravedlností, s náboženskou vlašností, s ateismem, s internacionalismem, s multikulturalismem, s globalizací a v neposlední řadě s imigrací? Pluralismus a multikulturalismus jsou na nic, jsou to jen pojmy, které fungují jako zaklínadlo a zástěrka pro ty, kteří vlastně nic neví o tisícileté historii a tisícileté křesťanské kultuře své vlastní evropské země a kteří se opilí a zdrogovaní potácejí v evropské a světové bezbřehosti a utápějí v internacionální, kosmopolitní či globální náruči (dosad' dle svého „vyznání“).

Stavbou nových mešit po celé Evropě to ve 20. století začalo. A jak to na začátku 21. století skončilo? Asijskými hordami okupujícími Evropu – imigranty, islamisty a terorismem. Hurá, zpátky do středověké Evropy!

LCH

² P.Tigríd, *Politická emigrace v atomovém věku*, Praha 1990 (Index 1974), 24.

³ Parafráze na Tigrídův text (tamtéž, 38) o střední a jihovýchodní Evropě.